

[Thisted Knudsen.]

til, det bliver ikke lidt. Men det er et spørgsmål, om vi ikke bør gå videre. Jeg tænker her på sygehusudgifterne, og jeg bemærkede, at den højtærede indenrigsminister i sin fremsættelsestale antydede, at man ville komme tilbage til sygehusudgifterne. Jeg tror ikke, at grundlaget kan holde længere. Ser man f. eks. på sygeplejerskernes uddannelse, fik vi, dengang man startede denne stærkere og mere krævende uddannelse, at vide, at det ikke var noget større økonomisk problem, men det er i dag et stort problem økonomisk for amtskommunerne og for bykommunerne. Vi uddanner sygeplejersker til staten, og for næsten hele samfundet har vi påtaget os en meget stor del af udgifterne ved denne uddannelse. Jeg ved ikke, om jeg må appellere til den højtærede undervisningsminister: var der ikke noget rimeligt i, at staten overtog disse udgifter, så kommunerne ikke, som tilfældet er i dag, skulle foretage denne uddannelse, der ikke mere er nogen større gevinst, fordi sygeplejeeleven på sygehuset i sit daglige arbejde ikke arbejdsmæssigt er det værd, som hun var engang, men nu er en belastning? Det er altså en opgave, vi kommer til at se nærmere på.

Så er der et spørgsmål, som for mig er meget ejendommeligt. Det er spørgsmålet om, hvem der egentlig skal afgøre fastsættelsen af ligningsforholdet i en kommune. Det er klart, at der kan spille mange forhold ind i en kommune, og det er kendt her i salen, at hver gang vi skal have fastsat dette ligningsforhold, kommer lidenskaberne i kog, og det er også klart, at amtsrådene i adskillige tilfælde har følt sig foranlediget til at gribe ind, fordi man synes, en sognekommune fastsætter et ligningsforhold under for lidt hensyntagen til mindretallets interesser.

Vi står over for dette, at vi har et folkevalgt sogneråd, og vi har heldigvis også et folkevalgt amtsråd. Reglen er den, at sognerådet indstiller til amtsrådet, hvordan ligningsforholdet i den pågældende kommune

skal være. Har mindretallet en anden opfattelse end flertallet, sender man normalt mindretalsindstillingen med til amtsrådet, men det er amtsrådet, der suverænt fastsætter ligningsforholdet i kommunen. Det er der efter mit skøn ikke noget at sige til. Hvad er det så, den højtærede indenrigsminister har indladt sig på? Ja, alle kan huske, at det hed: ingen over og ingen ved siden af folketinget. Hvad betød det egentlig? Det betød respekt for den almindelige valgret. Der var ingen, der kunne komme op på siden af den almindelige valgret. Hvad er det, ministeren her gør med det folkevalgte sogneråd og det folkevalgte amtsråd? Han siger: dette med det folkevalgte amtsråd kan vi nu ikke bygge helt på. Og så kommer der en nydannelse i dansk parlamentarisk liv, idet man over dette folkevalgte amtsråd laver et nævn.

Jeg ved godt, at ministeren siger, at der skal forhandles med De samvirkende Sognerådsforeninger, Amtsrådsforeningen, Købstadsforeningen, Foreningen „Bymæssige Kommuner,“ og så laver vi dette nævn på 5 mænd, men disse 5 mænd er uden at være folkevalgte, uden at være ansvarlige over for nogen vælger, berettiget til at fastsætte ligningsforholdet i en kommune. Hvis den højtærede indenrigsminister tænker sig om, tror jeg han må erkende, at dette er alligevel at gå for vidt. Det er muligt, at det ærede medlem hr. Baunsgaard sidder og ryster på hovedet, men det er trist, hvis han gør det. Man skal være uhyre forsigtig med at anvise den slags fremgangsmåder. Vi må holde for, at det må være dem, der er ansvarlige over for vælgerne, der endeligt afgør, hvordan ligningsforholdet i en kommune skal være.

For bykommunernes vedkommende er der en bestemmelse om, at grundskyldpromillerne ikke må fastsættes lavere end de for perioden 1959-1963 gældende. Hvad betyder denne bestemmelse i praksis? Alle jordværdierne i kommunerne er forhøjet pr. 1. april, og hvis bykommunerne ikke må nedsætte grundskyldpromillerne, betyder det højere jordskatter i byerne, og det